

Dan

HVOR ØRETÆVEINDBYDENDE ER man sådan cirka, når man kommer anstasende ind under midnat på en burgerrestaurant og spørger en mand, om det mon er ok, man lige sætter sig ved hans bord med et par kolde Sort Guld, mens man ser på, at han spiser chili con carne? Temmelig.

Hvor beruset er man monstro, hvis man gør det? Meget.

Jeg har ikke noget at sige til mit forsvar. Kun at det var Dan Turèll, der sad der, og vi kom lige forbi. Han lod os oven i købet blive siddende. Han var på vej ind i byen for at se en gammel Bogart-film som midnatsforestilling, sagde han. Hvad jeg selv fik sagt, husker jeg ikke. Jeg kan have mine anelser.

JEG HAR DET MED Dan Turèll fuldstændig som Lennon havde det med Elvis: Før ham var der intet. Forfattere var noget, man kunne komme op i, og bøger nogen, der altid skulle gennemlyses for aktantmodeller, Freud og hans pumpestok. Det var der, Dan kom ind i billedet.

I virkeligheden havde han selvfølgelig været der altid. I et tiår, der gav os kassebukserne og Ecco, var en kronraget mand med vampyrskæg og sortlakerede negle noget, man lagde mærke til. Nu sad jeg pludselig med en digtsamling og opdagede, at Dan Turèll var en, man også kunne læse.

Bogen hed »Alhambra Blues« og var det mest livsførelskede og berusende, jeg nogensinde havde set. I flere år rejste jeg aldrig uden, og jeg kunne lange passager udenad.

»Jeg har medlidenhed med enhver, der ikke ved det første blik på solen eller en myldrende skovbund uvilkårligt og instinktivt holder sin kæft,« læste jeg. Eller: »Mit Sidste Ønske når tiden er inde: Giv mig en bold, en mur i en baggård og bare en halv times tid.«

Hurtigt begyndte jeg at stage mig bagud i de mere end tres bøger, Turèll allerede havde skrevet da, og mit lånekort glødede som et kreditkort lillejuleaften. Jeg begyndte at læse amerikanske kriminalromaner og Kerouac, fordi det gjorde Dan. Jeg begyndte at høre Billie Holiday og overvejede sågar Charlie Parker. Jeg så »Sternwood-mysteriet« i biffen. Jeg begyndte at skrive. Jeg vidste, jeg ville flytte til København. Jeg fik endda lyst til at få børn, fordi jeg så, hvordan Dan var blevet far, ligesom jeg vidste, at jeg skulle have en kæreste, som ikke var hverken min kæreste, kran eller dame, men Min Elskede.

Hvis livet og verden var en stor tag-selv-buffet, var Turèll ham, der sagde værsgo og havde oplukkeren.

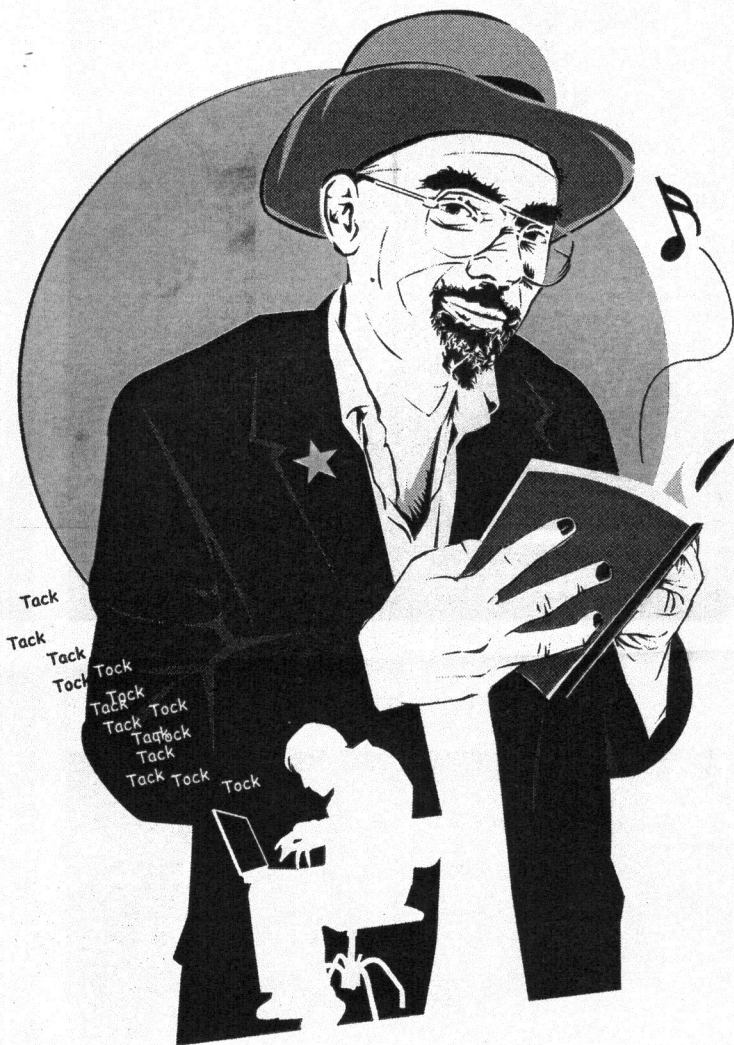
»KAN MAN LEVE FEDT af at være digter?« spurgte en af mine venner jysk og skeptisk, da Turèll som handelsrejsende i lyrik var forbi vores gymnasium og bagefter skulle tale med skolebladet.

»Jeg har aldrig bedt om at leve fedt,« returnerede Turèll. »Jeg synes, det er fedt at leve.« Den replik har jeg suttet som et holdkæftbolsje lige siden.

Dan var manden, der kategorisk nægtede at spille sin tid på unge, debuterende forfattere fra Århus, hvis der stadig var Chandler-romaner, han ikke havde læst fire gange, som han sagde. Dan var manden, der elskede repetitionen i hverdagen og skrev de små ting store og gjorde de banale til at se. Duften fra kaffen, smækket fra brevsprækken i entréen, skovbund, datter, Min Elskede. Selv et knapnålshoved i atlasset som Vangede kunne pludselig lyde som Danmarks bedste bud på en byernes by, når man læste Turèlls erindringsbilleder om tobakshandlere, karrierer og smagen af studenterbrød. Dan Turèll syntes, det var fedt at leve og gjorde det med sanserne på vid gab.

Formodentlig var det noget af det, jeg forsøgte at fortælle ham den aften med de Sorte Guld og den dampende skål chili con carne. Sandsynligvis var det ikke sådan, det kom ud.

Forleden var det ti år siden, Dan Turèll døde. Jeg har stadig »Alhambra Blues« stående deroppe på reolen sammen med en lille hyl-demeter af de andre. Jeg tror, der er gået næsten to dage, siden jeg sidst havde fat i en af dem. ■

»Jeg har det med
Dan Turèll fuld-
stændig som Lennon
havde det med Elvis«